

Aperitief
-Paul Vleugels-

Zo eens kijken of ik deze keer alles in een nieuwsbrief krijg gepropt. Allereerst komt natuurlijk meer informatie over de algemene jaarvergadering op 24 april en een kort verslag vanuit het klooster over het bezoek van een sponsor aan de Ladang. Daarna gaan we eens kijken naar de voorbereidingen voor vertrek naar India. Normaal schrijven we de nieuwsbrief na bezoek, maar een kijkje vooraf geeft ook goed zicht op onze activiteiten.

Algemene Jaarvergadering
-Paul Vleugels-

Meteen na het bezoeken van alle projecten in India en de financiële afronding van het sponsorjaar 2004 is de algemene jaarvergadering. Deze is op zondag 24 april van 14.00 uur tot uiterlijk 17.00 in Amsterdam. We hebben gekozen voor een 'centrale' locatie dus het huis van de penningmeester Monique Severens in de Gijsbrecht van Aemstelstraat 8 te Amsterdam. In de middag zodat ook diegene die 'ver' weg wonen, toch nog kunnen uitslapen. Dit huis ligt vlak bij het Station Amstel en als je met de metro komt vanaf Amsterdam Centraal Station uitstappen bij halte Wibautstraat (200 meter lopen). Voor diegenen die met de auto komen, ga ik niks uitleggen want het schijnt dat de uitleg van een fietser niet

echt inzicht geeft. Bedenk wel dat het betaald parkeren is zowat in geheel Amsterdam dus ook hier.

Wat gaan we doen tijdens deze algemene jaarvergadering; er zijn wel enkele vragen gekomen van sponsors en donateurs maar nog weinig concreet. Omdat het ook onduidelijk is wie er komen, hebben we geen afspraken gemaakt met de Tibetanen in Parijs en/of tolken, mede omdat hieraan meteen forse kosten zijn verbonden. Het zal dus een geheel informeel bijeenkomen zijn, met thee en koffie van ons en als iemand koek, taart of nog lekkerder wil mag die dat zelf meenemen (wij lusten ook wel een stukje). Wij zijn dan in ieder geval: Peter, Monique en Paul als het bestuur en hopelijk veel anderen.

Het is verplicht voor elke stichting ingeschreven bij de Kamer van Koophandel om minimaal eenmaal per jaar een openbare vergadering te houden. Tijdens deze algemene jaarvergadering moet het bestuur inzicht geven in de activiteiten en zich financieel verantwoorden en bestaat dus ook de mogelijkheid hierover vragen te stellen. Sinds wij een artikel 24 beschikking hebben van de Belastingdienst zijn we jaarlijks verplicht een jaarverslag met financiële overzichten te overleggen. Het jaarverslag zal tijdens het bezoek in India verder worden uitgewerkt en ligt ter inza-

ge tijdens de algemene jaarvergadering. Er worden notulen gemaakt van deze algemene jaarvergadering. Deze notulen zijn voor iedereen toegankelijk, men kan deze aanvragen o.a. via ons e-mail adres. Ook het jaarverslag met financiële verantwoording kan men op deze manier aanvragen. Tevens zullen we een kort verslag van de algemene jaarvergadering plaatsen in de volgende nieuwsbrief. Dit jaar presenteren we voor het eerst ons jaarverslag.

Daarna is er tijdens de vergadering de mogelijkheid dat iedereen zelf met voorstellen en vragen komt die aansluiten bij over hoe we in de Stichting Chenrezig Nederland onze ondersteuning vormgeven en op welke terreinen we ons zouden kunnen ontplooien. We willen iedereen uitnodigen aan deze discussie deel te nemen. Het bestuur zal dan tijdens hun bestuursvergaderingen bekijken of dit allemaal realiseerbaar is en of het past binnen de doelstellingen zoals geformuleerd in de 'Akte van Oprichting' en vooral aansluit bij de vragen vanuit de lokale setting in India.

Hierna bestaat op verzoek van meerdere sponsors de mogelijkheid informeel onderling met elkaar ervaringen uit te wisselen. Sommige sponsors van voornamelijk kinderen corresponderen met de ouders van het kind. Terwijl de sponsors van de monniken de al in een nieuwsbrief besproken onbegrijpelijke brieven krijgen met namen van andere sponsors of zoals onlangs bleek van een totaal onbekende monnik, wat vaak blijkt is dat 'hun' monnik na een bepaald examen of gelofte ineens weer een andere naam heeft. En natuurlijk gaat men er in het klooster vanuit dat wij dat meteen begrijpen. Soms omvat deze correspondentie een enkel briefje of kaartje per jaar (of geen) maar af en toe blijkt het uit te groeien tot een meer uitgebreidere briefwisseling. Er zijn ook sponsors die gewoon eens kennis willen maken met andere sponsors.

Tevens kunnen we op verzoek bijvoorbeeld aan de hand van foto's een beter inzicht geven van de lokale situatie in India of meer achtergrondinformatie geven over het leven in het klooster Sera en het huishouden Gosok Ladang, de Bylakuppe dorpen vluchtelingenkampen, Namgyal Clinic en het schooltje in Ghulledahalli, Tibet en de vluchtelingensituatie of het Tibetaans Boeddhisme. Indien iemand hier graag verder over geïnformeerd wil worden laat ons dat dan liefst vooraf weten o.a. per e-mail zodat we ons kunnen voorbereiden. Hoewel we kunnen ook wel improviseren als het moet maar toch...

Daarnaast zullen alle cadeautjes welke tijdens ons bezoek in India werd meegegeven tijdens de algemene jaarvergadering klaar liggen zodat iedere sponsor of donateur ze kan meenemen. Zoals we al in een vorige nieuwsbrief schreven zijn we niet meer in staat om ze persoonlijk rond te delen. Mocht je niet in de gelegenheid zijn om tijdens de algemene jaarvergadering langs te komen om je cadeautje mee te nemen. Dan krijg je bij de volgende nieuwsbrief bericht dat er een cadeautje ligt te wachten. We zullen dan in de volgende nieuwsbrief ook aangeven hoe we deze cadeautjes op verzoek kunnen toesturen en hoe we de kosten daarvan declareren. Veel sponsors hebben aangegeven deze cadeautjes enorm te waarderen, daarom proberen we het op deze manier verder te continueren. Er zijn ook sponsors die of geen behoefte hebben aan een jaarlijks cadeautje of zich er zelfs onbehaaglijk bij voelen. In India ervaart men dit dus precies andersom, in de gezamenlijke actie in de Bylakuppe dorpen om de cadeautjes te maken heeft men een manier gevonden om dankjewel te zeggen en men begrijpt niet dat men zich onbehaaglijk zou kunnen voelen. Een 'tasje' voor diegene die je kind een toekomst geeft en de rest van het gezin een beter bestaansniveau. Hetzelfde zie je ook bij de monniken, naast de gebeden welke ze dagelijks doen, is de Katha (zijden sjaal) vaak met wie-

rook net zo vanzelfsprekend als een hand geven of dankjewel zeggen bij ons. Uitgebreid komen ze vragen hoe het met de sponsor gaat en elk detail van het vorige jaar (vaak door mij vergeten) komt weer ter sprake. Dus laten we het maar bij dit compromis houden.

Moet ik me aanmelden voor deze algemene jaarvergadering?

Nee, iedereen die interesse heeft om naar deze algemene jaarvergadering te komen is welkom. Maar om ons enig inzicht te geven in hoeveel

mensen we kunnen verwachten, willen we vragen ons dat te laten weten dit kan zowel per telefoon als via de e-mail (voorkeur). Beide staan in het logo voor op deze nieuwsbrief. De e-mail lees ik ook in India, dus wie weet krijg je wel vers van de pers een antwoord uit Sera van een van die 7500 monniken.

De roddel -Paul Vleugels-

Eind vorig jaar kwam via de website een verzoek om informatie over onze stichting binnen en uiteindelijk konden we een nieuwe sponsor inschrijven van zowel een monnik als een kind. Lenie en Harry waren onze stichting tegen gekomen, al surfend over het net, ter voorbereiding van een reis naar Zuid India. We hebben nadien enkele leuke gesprekken gevoerd en zo stonden zij enige maanden geleden ineens in de Ladang. Ik ga hier natuurlijk niks vertellen over hun ervaringen MAAR over de 'verhalen' roddel zo je wilt die ik via Taiwan, Nepal, India, Frankrijk, België heb ontvangen van heel wat Geleks, Thubtens en Jamyangs. Er zat geheel geen telepathie of boeddhistische meditatie-techniek achter maar 'gewoon' bergen e-mail, telefoontjes en gewoon hapje eten in Antwerpen en Parijs.

Door deze nieuwsbrief staan enkele foto's genomen tijdens dit bezoek en ik kan 'smullen' van de stress die er vanaf straalt. Ook een beetje voor ons, hebben we Lenie en Harry goed geïnformeerd maar ook of ik de nuances zoals aangegeven in het klooster goed had begrepen en zo de wensen van iedereen. Overdonderd waren ze (de monniken) en dolblij en dat

straalt ook uit de foto's. We realiseren ons ondanks alle nieuwsbrieven en ook ik ondanks alle bezoeken maar ZEER ten dele hoe belangrijk wij voor hun welbevinden zijn. Men was (de monniken) achteraf heel onzeker of 'ze' (Lenie en Harry) het wel leuk hadden gevonden en of zij (de monniken) niet wat vergeten waren. Hoe zal ik het eens anders zeggen Tibetaanse etiquette is voor een volkje als het onze nogal ingewikkeld tot bijna onbegrijpelijk want wij hebben 'een beetje weinig' omgangsvormen. Wij zijn echter in hun ogen nogal exotisch. Ik overdrijf niet als ik zeg dat zeker een tien keer werd gemaïld of gevraagd of ik ook wel zeker wist of ze zich welkom hadden gevoeld. De onzekerheid zie je ook op de foto's verheug me er al op om Tenzin Dorjee hiermee te gaan plagen.

Van Zijne Eminentie hoorde ik in Parijs dat men het zeer waardeert in het klooster dat wij onze bezoeken, kort, krachtig met weinig 'poespas' (was geloof ik niet zijn woord) houden en zo het hele ritme van het klooster (zeg maar gewoon discipline) en de studie weinig verstoren. Een waardering die al vaker werd uitgesproken.

Maar nu gewoon even iets anders, monniken zijn ook nog steeds gewoon mensen. Wij gaan de ramen lappen (of zoiets) als we even eens wat anders willen doen. Tibetanen lappen geen ramen dus ...zo iets als een sponsor op bezoek is ook wel 'geinig' (als de rest van het klooster maar niet zou staan te kijken).

Het kindje in het dorp werd niet bezocht omdat er vanuit het dorp zodanige verwachtingen naar de ouders en de ontvangst van 'hun' sponsor worden gemaakt, dat de ouders

zich soms in de schulden moeten stoppen om hieraan te voldoen (sommige gezinnen hebben nog geen glas om iets representatief in aan te bieden). Het lijkt me dat we dan ons doel een beetje voorbij schieten. Het zal nog wel enkele jaren duren voordat dit in een wat meer realistisch perspectief geplaatst zal worden. Wij zijn in deze dorpen al jaren de eerste en enige buitenlandse sponsors.

Vorbereidingen SPON 2004

-Paul Vleugels-

Tijdens de hevige sneeuwval van de afgelopen weken, werden de laatste voorbereidingen getroffen voor de evaluatie van de projecten, het opstarten van nieuwe projecten voor het komende jaar en om het geld te verdelen onder alle monniken en kinderen in India. Van de schriftelijke rapportages hoorden we al dat men in de Ghuledahalli school alle 130 kinderen in nieuwe schooluniformen heeft kunnen stoppen en van het kleine bedrag dat overbleef heeft men enkele muziekinstrumenten gekocht. Ook de Namgyal Clinic is op tijd klaar met de watertank, het plaatsen van het toilet, er was zelfs genoeg over voor een wasbak en de verf zal net droog zijn als wij komen (een donateur komt enkele dagen op bezoek) om het allemaal te openen. Terwijl de ambulance alweer sinds een half jaar operationeel is. In de Ladang ga ik kijken of de beelden klaar zijn (er werd het vorige

jaar een schenking gedaan voor het ritueel vullen). Tevens zouden op de bovenste verdiepingen glas in de ramen worden gezet en alles geverfd worden. Omdat er echter een monnik ernstig ziek werd en geopereerd moest worden vroegen (en kregen ze) 'onze' toestemming om geld uit het 'potje bestemd voor ramen en verf' te halen om die darmtumor te laten verwijderen. Zo nijpend (angstaanjagend) is het, ik kijk dus regelmatig in mijn e-mail of er niet weer een dergelijk vraag in zit. En ik weet dus niet of alles werd 'geschilderd'.

Zo nu weer even praktisch: paspoort werd gecontroleerd, visum gehaald, het derde visum voor India alweer in dit paspoort. Langs de GGD voor vaccinaties en malaria profylaxe. Traveller Cheques bestellen omdat de Postbank Alkmaar vaak niet zoveel in voorraad heeft in de winter. Tickets controleren en van alles een kopie maken. Daarna moet ik de officiële ceremoniële welkomst'geschenken uitzoeken, de zijden

sjaals (Katha's). Met voor iedereen een andere opdruk met eigen symbolen en rituelen teksten in passende kleuren. Ik moet tijdens de eerste dagen alle gereïncarneerde Rinpochees nadat ik al 'hoi' heb gezegd officieel bezoeken met buigen. Het zijn er vijf en dan ben ik altijd twee dagen verder (voordat ik wegga moet ik ook weer nadat ik al lang 'hoi' heb gezegd, officieel afscheid nemen (tja hoe zal ik dat zeggen hmmm dan krijg ik die Katha weer terug.....). Dan heb ik voor de werkelijk 'uitzonderlijke' reïncarnaties van goddelijke kwaliteiten en gaven of gewoon zeer indrukwekkende en geleerde monniken dat ik een cadeautje meeneem. Kost altijd wat zoek en speurwerk omdat ze bij de HEMA geen vak hebben cadeautjes voor zoiets als 'Dalai Lama's'. Zelfs de Bijenkorf schiet hier tekort. Sommige van deze Rinpochees ken ik al bijna tien jaar en ik heb een groot gedeelte van hun studie en ontwikkeling meegemaakt en heb hier ook wel zeer uitzonderlijke en indrukwekkende 'omstandigheden' zien gebeuren. Dus ik wil ook 'iets' doen. Maar ik houd ook van plagen. Dus de toekomstige troonhouder van de Gelugpa, Zijne Eminentie Trisul Rinpoche de honderdste en nog wat reïncarnatie van Manushri (Boedhisattva van Wijsheid) en Tsonkhapa de grootste reformator in het Tibetaans Boeddhisme is nog wat ongeduldig en krijgt dus altijd zo'n vreselijke niet ontknoopbare knoop of van die stokjes die maar op een manier in elkaar passen. Ik haal die altijd alleen maar uit elkaar de rest is juist ja monnikenwerk. Ik kwam op het idee toen ik volstrekt tot mijn eigen verbazing drie kogeltjes in werkelijk drie tellen in een doosje kreeg nadat hij volgens mij er al een week tot ergernis van zijn leermeester mee had zitten 'rotzooien'. Heb nog nooit een 'god' zo van zijn kussentje zien glijden als die middag. Die ogen! Had toen net alle paleizen van Zijne Eminentie in Tibet bezocht met bijbehorende orakels. Vreemde wereld, Zijne Eminentie was toen 16 jaar (in dit leven). Ik zie dat ik alweer de juiste instelling aan het

ontwikkelen ben zodat ik weer thuis kom volgende week. Daarnaast krijgt het werkcomité altijd iets 'Hollands' en dan heb ik 'vrienden' Akuja (oom Jamyang) en Aku Tharchin de monnik welke ik sponsor en natuurlijk Tsering Choephel hoofd huishouden inderdaad een echte vriend voor zover monnik in de gehechtheden van een vriendschap denken. Ik ken zowat zijn hele familie. Dan heb je nog de Bylakuppe dorpen met Tenzin Rabten zijn vrouw Tsering Sangmo de drie dochters (inclusief het jongste opdondertje), de Ghulledahalli school en de Namgyal Clinic (toch reis ik maar met 12 kilo bagage). Maar nu komt het (grapje).

Iedereen die gezegd heeft dat hij/zij wat wil meegeven 'even bellen', zodat ze het niet vergeten en nog even snel het maximumgewicht en enige indicaties voor afmetingen en dergelijke doorgeven want windmolentjes op lange dunne stokjes, klompen, een theeservies of 'te dure cadeautjes' veroorzaken allerlei problemen. Dus de eerste dag ben ik ook postbode in de Ladang of laat de zak een dag dicht midden in de kamer sta zodat iedereen (ECHT) iedereen toevallig even langskomt en wijst naar ... en vraagt wat zit daarin en ik 'oh wat brieven en cadeautjes van sponsors' om vervolgens wat anders te doen. Waarbij we elkaar vanuit de ooghoeken aankijken en dubbel liggen van de lach maar die zak BLIJFT dicht. Na al die jaren begrijp ik nog steeds niet precies de relatie van dit fenomeen binnen het Tibetaans Boeddhisme maar het is me in ieder geval wel eigen. Kreeg er zelfs een officiële bijnaam door (Speelbal of nog preciezer 'Zeer Achtenswaardige Voet/Speelbal').

Naast deze officiële ceremoniële rituelen voorwerpen heb je nog de officiële ceremoniële rituelen administratieve voorwerpen. Deze bestaan uit aftekenlijsten, adreslijsten, omrekenkoersen, enveloppen voor elk donatie en spon-

sor apart (58) plus een enveloppe voor mijn bijdrage aan de keuken onkosten (ik betaal 100 India Roepie per dag is ongeveer 1.70 euro). De meeste van deze lijsten zitten ook in de werkmappen welke in Gosok Ladang en Bylakuppe staan, de kopieën van de aftekenlijsten maar ook de nieuwsbrieven (in het Nederlands) en alle correspondentie. Deze werkmappen zijn zo gemaakt dat als iemand anders een keer gaat hij/zij meteen overzicht heeft. Er zitten ook fotolijsten in van alle monniken en de voornaamste Tibetanen in de Bylakuppe dorpen inclusief alarmnummer in India. Tevens een kort overzicht wie wat is zodat je tussen alles Tenzins, Phuntsokken en kampen niet de weg kwijt raakt.

Wat ik wel altijd snel probeer kwijt te komen is het geld. Waarschijnlijk is deze keer Tsering Choephel nog niet terug vanuit Nepal, waar men zorgen heeft om het klooster bij Kathmandu, omdat wat geleidelijk aan op een burgeroorlog begint te lijken de Tibetanen weer in de problemen komen. Omdat de wisselkoersen nogal verschillen en steeds beter worden naar mate de steden in India groter worden krijg je grappige situaties. Ik kom in India aan in Bangalore, reis vervolgens 8 uur naar het klooster om dan twee dagen later weer terug te reizen

naar Bangalore om het geld te wisselen. Omdat je niet in de nacht wil reizen moet je overnachten en met een rugzak vol geld (dit jaar ongeveer 430.000.00 Roepies dus 4300 briefjes van honderd) EN drie bodyguard monniken de volgende dag terugreizen naar het klooster. Het is nu al 35 tot 40 graden in Bangalore (nogal heet). Ik kom om 1 uur in de nacht aan (niet echt handig) en Bangalore heeft 9 miljoen inwoners (altijd beetje veel). Afspreken in Bangalore zal wel niet lukken (wilde dat dit jaar voor het eerst proberen). Een ander 'nadeel' van monniken op het vliegveld is dat ik meteen in 35 tot 40 graden EN 1 uur in de nacht EN 9 miljoen inwoners sta EN meteen in het klooster (EN na 18 uur reizen). Buigen, diep buigen soms heel erg angst-aanjagend diep buigen, Katha's omgehangen krijgen, monniken op de grond. Moet toch altijd even wennen en dan is het gewoon beetje vroeg en beetje snel. Merk zelfs nu ik dit typ al hoe ik hier vol van raak. Er zijn zoveel mooie mensen op de wereld we zouden wat gelukkiger zijn als we het wat meer zouden zien. Of nog beter wat heb ik een geluk. Maar plat op de grond midden op een vliegveld.... 'Mag het ietsje minder zijn? Toch kan ik niet wachten (EN niet vanwege dat plat op de grond).

Kort

Weet niet of ik al een nieuwsbrief vol heb geschreven maar nog snel een kort stukje voor het achterkantje. Willen alle mensen die donateur zijn en enkel de nieuwsbrief ontvangen hun jaarlijkse bijdrage (minimaal 10 euro overmaken). Indien er voor de volgende nieuwsbrief (juni 2005) geen donatie is overgemaakt gaan wij er vanuit dat er geen belangstelling is om verder geïnformeerd te blijven over de activiteiten van onze Stichting. Wij stoppen dan met de toezending van nieuwsbrieven en willen dan op deze manier danken voor de getoonde interesse en algemene bijdrage.

Tevens hebben we het al in de nieuwsbrief van het vorige jaar over de administratieve onkosten aangekondigd. Maar willen de sponsors van een kind of monnik die hun bijdrage éénmaal per jaar overmaken het in deze maand storten op onze bankrekening. Het voorkomt voor ons aan het eind van het jaar veel administratief werk en onkosten voor het versturen van betalingsherinneringen. Tevens voorkomt het een instabiliteit in ondersteuning van een kind of monnik met alle gevolgen van dien als het geld niet op tijd is ontvangen. Indien hierover nog vragen zijn bel gerust of mail. Alvast bedankt.

